

найближчих йому людей в родині, школі, трудовому колективі (якщо неповнолітній працює), часто під впливом ряду несприятливих соціальних та психологічних факторів. Неповнолітні є найбільш вразливою частиною суспільства, вони, потрапляючи в стрімкий плин життя, підпадають під дію безлічі негативних чинників, в результаті чого, вчиняють протиправні діяння.

Поведінка неповнолітніх осіб відрізняється недостатньою зрілістю мислення і свідомості, фізіологічною несформованістю організму, що проявляються у прагненні пізнати нові відчуття, допитливості, недостатній здатності передбачати наслідки своїх дій, вольового розвитку, недостатнім соціальним досвідом, потягом до самоствердження тощо.

Особи молодого віку частіше вчиняють злочини агресивного, імпульсивного характеру. Вік у багатьох випадках визначає потреби, життєві цілі людей, коло їх інтересів, спосіб життя, що не може не відобразитися на протиправних діях.

У переважній більшості випадків неповнолітні злочинці – це особи з антисоціальною спрямованістю і схильністю до стійких стереотипів антисуспільної, девіантної поведінки. Зазвичай для цієї категорії осіб характерна підозрілість, егоїзм, низький рівень культурного та інтелектуального розвитку, агресивність, дратівливість, недостатня мотивація, лінощі тощо.

Підсумовуючи, можна сказати, що схильність до правопорушень у неповнолітніх злочинців обумовлена їх індивідуально – психологічними та соціальними особливостями. Відхилення у поведінці найчастіше пов'язане не з одним, а кількома факторам та їх комплексами.

Протидія злочинності неповнолітніх може бути ефективною тільки в разі ретельного вивчення особистості неповнолітнього злочинця, врахування ступеню соціальної деформації і дезадаптації особистості.

Беззаперечне теоретичне та практичне значення має узагальнення і систематизація властивостей і якостей неповнолітнього злочинця та розробка на цій основі кримінологічного портрету особистості неповнолітнього злочинця, що являється міцною основою для подальшого прогнозування індивідуальної злочинної поведінки неповнолітніх, вироблення найбільш ефективних заходів профілактичного впливу.

Одержано 03.04.2019

УДК 796.323.2(477)

Олександр Павлович СЛОБОДЯНИК,

курсант групи Ф2-302 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Казначеева Д. В.

ТЕРОРИЗМ ТА ЗМІ: ПРОБЛЕМИ ВЗАЄМОДІЇ

Тероризм в будь-яких формах свого прояву перетворився в одну з найнебезпечніших проблем, з якими людство увійшло в ХХІ століття. У сучасному світі проблема тероризму займає особливе місце серед явищ соціальної

дійсність і є реальною загрозою основи політичної стабільності та світового порядку. Особливістю сучасного тероризму є активне використання інформаційно-психологічного впливу як важливого елемента маніпуляції свідомістю і поведінкою людей, з використанням можливостей глобальних комунікацій.

Під тероризмом в сучасній науці розуміється застосування недержавного насильства або загрози насильства з метою викликати паніку в суспільстві, послабити і навіть повалити уряд і викликати політичні зміни в державі.

Тероризм становить реальну загрозу національній безпеці країни:

- викрадення людей,
- захоплення заручників,
- випадки викрадення літаків,
- вибухи бомб,
- акти насильства, прямі погрози і їх реалізація.

Засоби масової інформації слід підтримувати свій уряд, силові структури і, в разі необхідності, надавати їм інформацію, якою володіють журналісти. Преса повинна формувати негативний образ терористів, а не романтизувати і виправдовувати їх дії. Особливого значення набуває співробітництво між ЗМІ і владою під час критичних моментів – наприклад, захоплення заручників. ЗМІ не повинні інформувати громадськість і терористів про дії та плани правоохоронних органів, уникати публікацій драматичних історій рідних і жертв заручників, щоб не давати терористам додаткових переваг в переговорах з владою. Після розв'язання кризи, ЗМІ не повинні повідомляти про деталі проведеної операції. Крім того, ЗМІ слід в позитивному ключі описувати діяльність правоохоронних органів. Особливе значення в цій сфері набуває використання дезінформації, яку можуть використовувати як правоохоронні органи, так і терористи. Крім того, терористи використовують масмедіа з метою пропаганди своєї діяльності, повідомляючи на весь світ свої вимоги та рекрутуючи нових членів.

В даному випадку виникає питання чи є достатнім обмеження діяльності журналістів при висвітленні терористичних проявів у ЗМІ соціальними чи моральними нормами? Вирішення цього питання потребує застосування комплексу заходів, у тому числі, правового характеру. Законодавство більшості європейських країн передбачає заборону розміщення інформації, зміст якої може сприяти поширенню ідей тероризму, допомагати реалізації мети терористів, створювати загрозу життю і здоров'ю людей, а також ускладнювати проведення антитерористичної операції. У свою чергу, український законодавець у ст. 17 Закону України "Про боротьбу з тероризмом" передбачає заборону поширення через засоби масової інформації або в інший спосіб інформації, яка:

- розкриває спеціальні технічні прийоми і тактику проведення антитерористичної операції;
- може утруднити проведення антитерористичної операції і (або) створити загрозу життю та здоров'ю заручників та інших людей, які знаходяться в районі проведення зазначеної операції або за його межами;

- має на меті пропаганду або виправдання тероризму, містить висловлювання осіб, які чинять опір чи закликають до опору проведення антитерористичної операції;

- містить дані про предмети та речовини, які безпосередньо можуть бути використані для вчинення актів технологічного тероризму;

- розкриває дані про персональний склад співробітників спеціальних підрозділів та членів оперативного штабу, які беруть участь у проведенні антитерористичної операції, а також про осіб, які сприяють проведенню зазначеної операції (без їх згоди).

Отже, є певна необхідність розробки і впровадження кодексу поведінки журналістів або принципів, якими треба керуватися, вирішуючи питання дозволу відтворення насильства, зокрема тероризму. Доцільно внести до законодавства України у сфері боротьби з тероризмом зміни, передбачивши, зокрема, акредитацію суб'єктами боротьби з тероризмом журналістів (недодержання умов якої матиме наслідком її позбавлення), а також передбачити відповідальність за невиконання встановленого законодавством обов'язку не поширювати заборонену інформацію.

Одержано 19.04.2019

УДК 343.54+343.851

Вікторія Юрївна СТУПКА,

курсант групи Ф2-305 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Юртаєва К. В.

ПРОТИДІЯ ДОМАШНЬОМУ СЕКСУАЛЬНОМУ НАСИЛЬСТВУ

На сьогодні проблема протидії домашньому сексуальному насильству в подружжі (неважливо це цивільний шлюб чи офіційно зареєстрований) є надзвичайно актуальною в Україні. Згідно ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» від 07.12.2017 р., сексуальне насильство є формою домашнього насильства, що включає будь-які діяння сексуального характеру, вчинені стосовно повнолітньої особи без її згоди або стосовно дитини незалежно від її згоди, або в присутності дитини, примушування до акту сексуального характеру з третьою особою, а також інші правопорушення проти статевої свободи чи статевої недоторканості особи, у тому числі вчинені стосовно дитини або в її присутності. Крім того останні зміни до Кримінального кодексу України остаточно визначили, що секс без згоди визнається зґвалтуванням або сексуальним насильством, при чому вчинення злочинів проти статевої свободи та недоторканності щодо подружжя чи колишнього подружжя або іншої особи, з якою винний перебуває (перебував) у сімейних або близьких відносинах, визнається кваліфікуючою обставиною.

Жертвами домашнього сексуального насильства стають переважно жінки, які перебувають у стані економічної, психологічної чи іншої залежності